

LISTOPAD

SETKÁVÁNÍ

BRNO I

BRNO II

6. 11. Dvacátá čtvrtá neděle po Trojici

8:30 BK Olga Tydlitátová	9:00 BD Jiří Malý
10:00 ČK Olga Tydlitátová	10:00 Kuř
13:45 Rch Jiří Gruber	13:45 Tě Jiří Malý
19:30 CK Jiří Gruber <i>nešpory</i>	

13. 11. Dvacátá pátá neděle po Trojici

8:30 BK Olga Tydlitátová	9:00 BD J. Malý, J. Víttek
10:00 ČK Olga Tydlitátová	<i>konfirmace</i>
15:00 Rch Václav Pokorného	

20. 11. Dvacátá šestá neděle po Trojici

8:30 BK Jiří Gruber	9:00 BD Jaroslav Víttek
10:00 CK Jiří Gruber	10:00 Kuř Jiří Malý
14:15 Rch Jiří Gruber	13:45 Tě Jaroslav Víttek
	17:00 BD Jaroslav Víttek
	<i>nešpor</i>

27. 11. První neděle adventní

8:30 BK Jiří Gruber	9:00 BD Jiří Malý VP
10:00 CK Jiří Gruber VP	9:45 Tě VP

4. 12. Druhá neděle adventní

8:30 BK Olga Tydlitátová	9:00 BD Jaroslav Víttek
10:00 ČK Olga Tydlitátová	10:00 Kuř Jiří Malý VP
14:15 Rch Olga Tydlitátová	13:45 Tě Jaroslav Víttek
19:30 CK Štěpán Hájek	
<i>nešpory</i>	

LEGENDA

BK Betlémský kostel	BD Blahoslavův dům
ČK Červený kostel	Kuř Kuřim
Rch Rychmanov	Tě Tišnov

slovo úvodní

Nestačí jen se nedívat..

V kulturní revue LN v sobotu 1. října byl otištěn článek s názvem „Žaluji kulturní Marťany“. Název článku je odvozen z výroku premiéra Paroubka, který, když čelil nařčení, že je ochoten spolupracovat i s komunisty, prohlásil, že pro dobrou věc se hodlá spolčit s kýmkoli, třeba s Marťany.

Televizní pořady Primy ani Novy nebyly už od začátku vysílání těchto stanic přemýšlivými lidmi (a k těm se snad jako křesťané můžeme počítat) často vyhledávané, ale k čemu se tyto stanice propůjčily svými reality show, nemá dosud obdoby. Autor kritického článku, publicista Jan Lukeš, na rozdíl od těch, kteří tvrdí, že je demokracie a každý má právo volit, co chce vidět a co ne, uvádí řadu příkladů, které, dle mého názoru, nestačí přejít pouhým vypnutím televizoru. Rada lidí, a především děti a mládež, nemá dost vůle a znalostí, aby si uvědomili, jaký paskvil se jim předvádí. A to vše za milionové částky, které by byly tolik potřebné jinde. Autor připomíná, jak žalostně se např. šetří při tvorbě dokumentárních filmů o lidech pronásledovaných za komunismu, zatímco po aktech z pořadů Primy a Novy zůstanou stovky hodin bezcenných záznamů jako doklad primitivismu, manipulátorství a bezostyšnosti těch, kteří pořad připravili. Navíc přisvojení si pojmu Big Brother z Orwellova románu „1984“ svědčí o naprosté neúctě vůči celé generaci, která sledování i manipulaci velkého bratra zažívala po čtyřicet let na vlastní kůži. V závěru svého článku se Jan Lukeš ptá:

„Kam až hodlají tito zplozenci myšlení bez řádu a respektu vůči nejzákladnějším lidským hodnotám zajít? Není v tom příznak přežranosti zdejší civilizace, která už neví čím by se bavila, i když půlka světa chcípá hladý? Můžeme se divit, že v očích jiných kultur vyvoláváme svým životním stylem takovou averzi a nenávisť? Chceme se skutečně dobrovolně vystavit invazi barbarů a teprve na troskách toho, co jsme vybudovali, se vrátit k sobě samým?“

Snad i vás, kteří budete číst tyto řádky, nenechají výše zmíněné otázky na pokoji. Mám zato, že bychom odpovědi na ně měli hledat se svými vrstevníky, tj. ve schůzkách sdružení mládeže, na biblických hodinách a ponejvíce v rodinách, kde jsou děti, na něž už doléhá pokleslá kultura doby. Hodlám promyslet, jak diskusi o tom, co je smyslem života a za jaké hodnoty položil život Pán Ježíš, přenést už i do skupinky mladších školáků v nedělní škole, aby tam vyrůstali mladí lidé, kteří dokážou hájit svůj smysluplný postoj, byť by proti nim stála většina třídy. Máme v Bibli a v našich církevních dějinách přece dost příkladů statečnosti, o něž se můžeme opřít. Dlužíme mladší generaci svůj čas na rozpoznání jejich problémů, obav a nejistot. Pocítí-li náš opravdový zájem o jejich starosti, lze s velkou pravděpodobností tvrdit, že vyslechnou i náš názor, o co v tom životě, který je nám darován, vlastně jde. Možná že pak vznikne i prostor pro osobní svědectví o našich jistotách i selháních. Naskýtá se šance k vytvoření atmosféry důvěry, v níž je možné tolik témat ve večerním poklidu otevřít. A že bychom se na závěr pomodlili, aby k tomu všemu nám Pan Bůh dal dost moudrosti a odvahy? Lidové úsloví říká, že všechno zlé je k něčemu dobré. Možná musely tak stupidní televizní programy vzniknout, abychom si spoustu věcí uvědomili.

Jana Slámová

bylo

Ekumenická neděle

Aniž bych chtěl zbytečně nadsazovat, považuji letošní zářijovou ekumenickou neděli s vysluhováním večere Páně, kterou jsme mohli oslavit společně s ostatními evangelickými církvemi, za svým způsobem historickou. Je to něco podobného, jako když se s někým po léta potkáváte a hovoříte, ale každý pak zase jdete svou cestou. Jednoho dne se však svého přítele rozhodnete pozvat domů na večeři a on vaše pozvání přijme. Nebude u vás od té chvíle bydlet. Oba budete dál žít svými životy. Ale to, že jste ho uvedli do svého soukromí, a především společné jídlo váš vztah pozvedlo na vyšší úroveň. Myslím, že právě to se stalo, když jsme se u jednoho stolu sešli s bratry a sestrami z Československé církve husitské, Bratrské jednoty baptistů a Církve bratrské..

Připravovali jsme tyto bohoslužby skoro rok. Nejprve jsme se zeptali staršovstev z jiných sborů, zda mají o něco takového zájem. Všechna odpověděla jednoznačně, že ano. Pak jsme společně s kazateli a kurátory hledali východiska, za kterých se bude moci uskutečnit něco, s čím jsme zatím nikdo neměli zkušenost.

Nejprve jsme se dohodli na dvou zásadách. Ve společném ekumenickém shromáždění budou přistupovat k večeři Páně ti, kteří ve své církvi přistupují. Nehledali jsme tedy společná a jednotná pravidla, ale respektovali jsme odlišnosti, které mezi námi jsou. To bylo klíčové rozhodnutí. Je třeba si uvědomit, že například v Církvi bratrské se při přistupování k večeři Páně objevují v silné míře prvky církevní kázně, kdy staršovstvom rozhoduje, kdo může přistupovat a kdo ne. Z pohledu baptistů je samozřejmým předpokladem kromě kázně i fakt křtu v dospělosti na základě osobního vyznání. To by však většina členů našeho sboru ani bratří a sester z Československé církve husitské nesplnila. V husitské církvi je zase s vysluhováním spojena značně odlišná liturgie a používání oplatek, které se namáčejí v kalichu s vínem. Rozdílů tedy mezi námi bylo víc než dost. Přijali jsme však ještě druhou zásadu. Při ekumenické bohoslužbě budeme počítat s tím, že způsob vysluhování bude pro všechny jiný a odlišný od toho, nač jsme ve svém sboru zvyklí. Připravili jsme tedy pro tuto příležitost takový pořad bohoslužeb, který mohl být pro všechny přijatelný. Všichni jsme se při něm něčeho vzdali a něco nového přijali. Myslím, že právě na takových zásadách je ekumena možná.

Někdo se možná zeptá, co je to za ekumenu, když v ní nejsou římská katolíci. V minulých letech jsme se pokoušeli zapojit farnost od sv. Jakuba do společné ekumenické bohoslužby slova, ale náš návrh, aby se taková bohoslužba mohla konat v kostela u Jakuba, nebyl přijat. Alternativou bylo prohloubení spolupráce s protestantskými církvemi. V budoucnu bychom rádi pozvali ke společenskému stolu také evangelickou církev metodistickou a sbor církve starokatolické.

Další se ptají, proč se taková akce nekoná pro celé Brno a nezveme k ní další evangelické sbory. Důvod je jednoduchý. Jednak k tomu nemáme pověření, jednak by to byla příliš velká akce. Již takto nás bylo i s dětmi k šesti stům a ani Červený kostel nám nestačil. Pokud by však měly další sbory zájem se k nám připojit, je možné o tom uvažovat. To, oč se pokoušíme, jsou ekumenické bohoslužby pro oblast Brno střed. Nic nebrání tomu, aby se podobné bohoslužby konaly i v jiných částech Brna mezi sbory, které působí ve stejné oblasti.

Ohlasy, které v našem staršovstvu zazněly, byly vesměs kladné a mnoho účastníků bohoslužeb bylo viditelně dojata. Na stole Páně byly kalichy čtyř zúčastněných církví a uprostřed originál králické bible. Vypily se čtyři litry vína a snědlo jeden a půl bochníku chleba. Pro Diakonii na Hrnčířské jsme společně vybrali téměř 18 tisíc Kč.

Jsme si však vědomi také toho, že někteří na tyto bohoslužby raději nepřišli, protože jim není tento způsob vzájemného setkávání blízký. Možná se obávali jejich délky (oprávněně), liturgických prvků a velkého počtu lidí. Každý má jistě právo na svůj názor. Mnohé bylo možné udělat a připravit jinak. Bylo by cenné a užitečné, kdyby nám tito bratři a sestry svůj odmítavý postoj vysvětlili. Mnohé je možné v budoucnu udělat jinak a lépe. Od ekumeny jako takové však ustoupit nemůžeme. Je to úkol a vůle samotného Pána Ježíše Krista. Je součástí ordinančního slibu kazatelů, při němž ordinovaný prohlašuje: „Uznávám, že Kristovy svátosti jsou znamením jednoty jeho lidu a beru na sebe závazek pracovat o smíření rozděleného těla Kristova, aby šíření evangelia nemělo překážek“. Součástí pověření členů staršovstva je vyznání: „Uznáváme, že nás křest a večeře Páně - znamení jednoty Kristova lidu - zavazují k bratrské otevřenosti vůči členům jiných církví.“

Jiří Gruber

O pohodlném křesťanství

Zvěst podobenství Pána Ježíše o dvou synech je zvěstí o naději i zvěstí, která přináší varování. Na jedné straně je stále před každým člověkem otevřena možnost pro změnu. Nakonec oba dva synové mohli jít a pracovat na otcově vinici - Boží pozvání k životu víry a práci na Boží vinici je otevřeno.

Na druhé straně je v dnešním podobenství Pána Ježíše vedení k tomu, aby naše vyznání - to, co jsme podle jména - platilo i ve skutečnosti. Poznává se to podle skutků - podle Božích skutků: pokání - a následování. V dnešním poselství je pro nás upozornění na život víry ve vlastní režii.

A jak ho poznáme? Jedním ze znaků takového života je to, že se nám víra stane pohodlnou - vše, co nám se nám nebude líbit, máme možnost odmítnout a nemusíme se nechat příliš rušit. Jednou z lidských vlastností, které patří k hříchem porušenému člověku, je schopnost všechno si odůvodnit k vlastnímu pohodlí.

Jak je možno se bránit takovému pohodlnému křesťanství podle svého? Být citlivým na Božího Ducha, zůstávat ve spojení s Písmem a bratřími. Být citlivým na to, co se mi nelíbí a je mi nepohodlné. Neznamená to vždy zásadně a automaticky, že v nepohodlném se skrývá Boží slovo a cesta, ale může tomu tak být. Jednou ze známek duchovní dospělosti je rozpoznání Božího slova a Božího volání v našem konkrétním životě. Chtěl bych nás všechny povzbudit v cestě k duchovní dospělosti a využití všeho, co na této cestě dostáváme.

Společné slavení večeře Páně je událostí, při níž se budeme dotýkat Boží milosti - Boží milost se bude dotýkat hmatatelně nás. Je připravena pro ty, kteří se pokoří před Bohem, pro ty, kteří nechtějí jenom říkat své ANO, ale také ho žít ve víře, lásce a naději.

Závěr kázání bratra Jana Asszonyi

Blahoslavák na Blažkově

Dva víkendy rodin s dětmi na Blažkově. Jeden v prosluněném a teplém červnu a druhý z kraje října s mrazivými nocemi, ale s naplněnou a hřejivou atmosférou. Co se tedy dělo? Téměř čtyřicet lidí se nás setkalo a bylo nám spolu moc hezky. A kdo se o to postaral? Jistě i Ten Nejvyšší. Ale nechyběli ochotní z našich řad. Věrný Petr Socha. Ochotný a stále přítomný při všech potřebných pracích a povinnostech na Blažkově. Dík Renému a Daně Píknovým, kteří na sebe vzali zajišťování potravin a velkou mírou přispěli i k jejich zpracování. Poklona patří Martině Malé a Evě Rybákové, které připravily nápadité a vtipné páteční večery plné her, kvízů, soutěží pro rodiče. Nasmáli jsme se jak už dlouho ne. V tomto duchu pokračovaly i sobotní chvíle, ale to už se nám především smály naše děti. Tedy vidět svázané tři dospěláky nohama k sobě, jak utíkají k cíli, opravdu stojí za to. A vidět rozzářené oči našich dětí, když s nimi celý den hrajeme hry a soutěžíme ze všech sil, to za to stojí také. To je jedna z těch nejceněnějších věcí. Umět být spolu, přiblížit se dětem. A když děti večer padly po vydařeném bezvětrném pouštění draků, také my jsme se mohli ztížit. V červnu nás Robi Mahel provedl exkursem ze svých návštěv významných míst několika světových náboženství na různých kontinentech s diapositivy, které hned tak neuvidíte. A v říjnovém sobotním večeru jsme se s Jiřím Malým zamýšleli nad naším způsobem zbožnosti ve srovnání s charismatiky. Díky svým vlastním minulým zkušenostem, propojujícím bez (v naší církvi obvyklých) předsudků či záští ve skutečnosti nepříliš vzdálené břehy, umí Jirka o těchto věcech mluvit. Na rozdíl od mnoha jiných. Večer uplynul až příliš rychle, stejně jako noční debata.

A pak už zbývá nedělní půvabná ranní cesta do kostelíka. A když vám tam vaše děti zazpívají : „Ať jsi velký nebo malý - nebo akorát - Bůh Tě má rád...ať jsi tlustý nebo hubený - nebo akorát - Bůh Tě má rád“, to pak máte pocit, že prožíváte Něco, co si ale vůbec nezasloužíte. Věra Osvaldová

Nedělní nešpory v ČK

Pro vaši informaci - výtěžek dobrovolné sbírky při říjnových nešporech činil 5.550,- Kč a byl věnován Arcidiecézní charitě v Praze na výstavbu nemocnice v Ugandě. Pracovnice Charity nás podrobně informovala o průběhu stavby, která bude dokončena již v květnu 2006, a o přínosu nemocnice pro obyvatelstvo Ugandy. Při nešporech jsme vyslechli působivé dílo Petra Ebena pro varhany a recitaci Labyrint světa a ráj srdce. Ve varhanních improvizacích jsou citovány nám dobře známé Komenského písně z Amsterodamského kancionálu. Vynikající výkony mladých varhaníků byly odměněny dlouhým potleskem.

První ŽIDLE PRO HOSTA v novém sále

Sál je připraven k našim potřebám. Je novou příležitostí pro setkávání. Stěny, podlaha i strop září novostí, klavír může mít důstojný prostor, staré židle mohou mít rozličné nové uplatnění, je tu místo zatím pro staré stoly, bylo by místo i pro podium a stupínky pro náš pěvecký sbor.

První příležitostí k setkání v novém sále byl večer s novými písněmi Bohdana Mikoláška. Do sálu jsem do oblouku kolem klavíru a podia s první židli pro hosta naskládal více než 90 židlí a skoro všechny byly ten večer (27.9.2005) obsazeny. Bylo to setkání stejně ekumenické jako naše společné nedělní bohoslužby o dva dny dříve. S dobrým osvětlením a ozvučením a s dobrými zpěváky v sále, pod odborným vedením českého skladatele, švýcarského kantora a dirigenta v jedné osobě, stačilo jen rozdat pár not, povelů a připomínek, něco málo si odzkoušet a mohlo se začít.

CESTACÍL - 13 nových písní pro ty, kteří jsou zváni, i pro ty, kteří už přijali POZVÁNÍ K NADĚJI. Zpíval Bohdan a spolu s ním i my ostatní o cestě z ráje, z Egypta, Sodomy-Gomory, ze zapomnění, o cestě za poznáním dobrého a zlého. Společnou ozvěnou zněla píseň:

Zní, zvony zvoní a vyzvání, na stole ubrus bílý

Sním velký sen, sen o setkání na cestě, co vede k cíli

Dlouho se běží za poznáním, chybí nám čas a síly

Zní píseň svěží o pozvání k té naději, k cestě i cíli.

Pozvání všem, kteří přicházejí ve jménu Páně, vyzpíval Bohdan se sopranistkou Monikou Drdovou v latině (Benedictus qui venit). Jen ty varhany tu chyběly. Monika skvěle využila daru svého hlasu a vzdělání na Církevní konzervatoři v Kroměříži a především vyzpívala i své vyznání víry a radost ze služby církvi, pro kterou také tak může pracovat.

Do nezapomnění jsme si mohli odnést nové písně a novou chuť zpívat. Pro společenství věřících, těch, kteří přišli, i těch, kteří se potkávají na společné cestě za poznáním, pro ty, kteří mají uši k slyšení a chtějí si na té cestě zpívat, proto a ne pro vlastní slávu, přidal Bohdan své nové písně. S písmáčkou důkladností a navíc hezky česky volená slova, lehce a důstojně plynoucí melodie, harmonie slov i tónů, souzvuk hlasů z podia a v sále. A jako přídavek si posluchači vyžádali právě Dům, kde bydlí láska, píseň, která je stejně jako všechny Bohdanovy písně a skladby o víře, lásce a naději. Zkuste ty starší najít ve svých archivech. Stále zní přes propast vynuceného ticha. Dnes se k Vám mohou znovu vracet. Zní na Radiu Proglas i jinde a může nám je znovu zazpívat i jejich autor. Určitě by si s námi měl také o čem povídat – o zkušenostech z práce varhaníka, kantora, skladatele a muzikanta ve Švýcarsku.

Bylo to dobré a bude to ještě lepší, až bude víc židlí a hlavně víc hostů v sále i na podiu. Ze sbírky konané ten večer určitě bude aspoň na jednu židli. Další židle zase příště. A k nim také další lidé – pamětníci i mládežníci, básníci i muzikanti, teologové, přátelé blízcí i vzdálení i náhodní hosté. Znovu říkám: Je to dobré.

David Mikolášek

přečetli jsme

O pokryteckém obtěžování věřících

Jsem se dočetl v časopise Setkávání, brněnském evangelickém měsíčníku č. 8, s. 143. Mezi odezvami na internetu se objevila náruživá kritika služeb Božích konaných v Komenského kostele, které v přímém přenosu převzal Český rozhlas. Napadlo mě: hledme, další stížnost na to, jak věřící dnes obtěžují chudáky nevěřící prostřednictvím rozhlasu. Ale to jsem se zmýlil! Autor, Jan Žižka, se naopak zastává věřících proti pokryteckému obtěžování.

Tuto dobročinnou snahu však dost kazí, že se autor na několika řádcích několikrát pokusil uvést mě v omyl údaji o tom, co se tam dalo. A to:

Rozhlasové přenosy bohoslužeb v naší zemi uskutečňuje veřejnoprávní rozhlas, a to Český rozhlas 2 (Praha), v dohodě se zástupci všech církví. Rozhlasové přenosy bohoslužeb neuskutečňuje „firma Čes. rozhlas Brno“, ani se nekonají kvůli ní, jak se mě kritik snaží přesvědčit.

Přijít kamkoli včas je slušnost. Pokládá-li to Jan Žižka za „obtěžování věřících“, je arci už pozdě mu to připomínat.

Plně souhlasím s tím, že „do kostela rozhlasové bohoslužby nikoho nenalákají“. Jenže zas nevím, proč to kritik napsal. Koná snad církve služby Boží proto, aby lákala lidi do kostela? Vysílá je snad ČR 2 za tímto účelem? Příprava a konání služeb Božích přenášených rozhlasem je služba těm, kdo do kostela nepřišli – onemocněli, vyskytla se jim nenadálá překážka, nebo třeba nevěděli, že tam mohou přijít, protože jim to nikdy nikdo neřekl. Skutečnost, že nedělní bohoslužby patří už řadu let k nejsledovanějším pořadům ČR 2, je v tomto ohledu docela vedlejší.

Nevím, zda si většina raději než na Grubera přeladí na Gotta, ale pokud někdo naladil ono nedělní vysílání skutečně jenom kvůli Gruberovi, a ne kvůli Božímu slovu, měl asi raději přeladit, byť i třeba na Gotta.

Proč by měl rozhlasový přenos odradit „řadové věřící“, to neumím posoudit. Neznám je. Znal jsem a znám mnoho křesťanů, ale nevzpomenu si na nikoho mezi nimi, kdo by byl řadový. Každý je něčím jedinečný, každý jinak a po svém. Kdo z nich nějak zažil služby Boží 10. července v Komenského kostele, ať už jako jejich účastník na místě, nebo jako rozhlasový posluchač, jistě si utvoří své mínění, nikoli však řadové, případně stádové.

Mezi dalšími otištěnými ohlasy z internetu se radikální kritika Jana Žižky jeví dost výjimečně. O to víc si cením toho, že neváhal uvést své plné jméno – však byl jistě oněch služeb Božích na místě účasten a ostatní pravidelní účastníci tamtéž ho bezpochyby dobře znají. Když se neváhal podepsat pod svou obhajobu věřících proti obtížným pokrytcům, je očividné, jaký je to charakterní, statečný muž, hrdého svého jména vpravdě hodný.

Jaroslav Vitek

žili mezi námi

„Přežil jsem holocaust a pokusil se uchovat památku mrtvých“

Dne 20. září 2005 ve věku 96 let ve Vídni zemřel „lovec spravedlnosti“ Simon Wiesenthal. Narodil se roku 1908 v Bučaču, polském městečku východní Haliče, která dnes patří Ukrajině. Vystudoval architekturu (mimo jiné i v Praze). Ve třicátých letech měl ve Lvově zavedenou projekční kancelář. Ve válce prošel několika koncentráky a jako jediný z celé rodiny se zachránil (zahynulo 89 jeho příbuzných). Po osvobození Mauthausenu americkou armádou se na něj obrátil jeden z důstojníků: „Nejdřív vás pošleme do sanatoria, abyste se zotavil, a pak se vrátíte domů do Polska a budete zase stavět domy.“

„Domů?“ zeptal jsem se ho, ale vlastně i sebe sama. Kde je můj domov? Jaký má pro mne tento pojem obsah? Rodinu, přátele, dům, příbuzné? To všechno už přece nemám. Nikdo nežije, nikdo neleží ani na hřbitově, abych se mohl vyplakat u jeho hrobu. Náhrobní kameny své rodiny a svých přátel nosím v sobě a ty budou součástí mého já do konce mého života. Polsko je pro mne jedna obrovská zřícenina. Je možné žít ve zřícenině? Domy, které jsem postavil, leží v troskách. Lidé jako jsem já, vykořenění a vytrženi ze života, bez pout k němu, nepotřebují domy.

„Myslím, že už nikdy nebudu stavět domy“, odpověděl jsem pomalu a v tom okamžiku mi bylo jasné, že se nikdy nevrátím ke svému povolání. Uvědomil jsem si, že mám poslání: žít pro ty mrtvé, které v sobě nosím. Dělam všechno, co bude v mých silách, abych pomohl „War Crimes Unit“ (americká organizace pro vyšetření válečných zločinů)..

Simon Wiesenthal se tomuto poslání nikdy nezpronevěřil. Přes všechny překážky vnější i vnitřní usiloval o to, aby se zločinci dostali před soud. Jak to bylo nesnadné, se můžete dočíst v jeho knize pamětí s názvem Spravedlnost, nikoli pomsta. Stojí za to.

Olga Tydlitátová

Přesto že to zní sebepodivněji, my, národ pronásledovaný už dva tisíce let, jsme podcenili nebezpečí, které představoval Hitler. Právě proto, že jsme nejen prožili, nýbrž i přežili tolik pronásledování, živili jsme v sobě klamnou naději, že prostě nemůžeme zahynout. Toto ničím neodůvodněné přesvědčení propůjčilo možná Židům v Izraeli vůli zřít si vlastní stát – ale Židy v Evropě svedlo k nečinnému přihlížení svému vyhlazování nacisty. Místo aby se stavěli na odpor, nebo aby se alespoň pokusili o útěk, namlouvali si, že se s Hitlerem, Himmlerem nebo Heydrichem nějak „srovnejí“. Znali „Mein Kampf“, ale nebojovali proti němu.

Bylo naším omylem věřit, že se národ Schillera a Goetha nepodřídí vůli nějakého Hitlera či Himmlera.

společenská kronika

Brno I

1. 11.	Tomáš Baxant	81 let
2. 11.	Zdenka Marková	92 let
2. 11.	Marie Bednářová	87 let
3. 11.	Vlastimila Kejdušová	82 let
4. 11.	Lubomír Mojzes	40 let
7. 11.	Milada Luklová	83 let
9. 11.	Marie Šimová	92 let
10. 11.	Otilie Janková	81 let
13. 11.	Stanislav Crha	86 let
14. 11.	Milan Ptáček	84 let
16. 11.	Milada Zezulová	50 let
20. 11.	Martina Čápková	30 let
22. 11.	Jana Kovářová	50 let
25. 11.	Natalie Malingerová	80 let
25. 11.	Emil Knesl	93 let
29. 11.	Jitka Šuterová	81 let
30. 11.	Milada Kelblová	83 let

Brno II

9. 11.	Vratislav Mika	75 let
10. 11.	Hilda Fojtlová	85 let
10. 11.	Jiřina Folwarczná	78 let
11. 11.	Libuše Pokorná	80 let
11. 11.	Blahoslav Váňa	80 let
11. 11.	Miroslav Břenek	75 let
11. 11.	Vlastimila Petráňová	85 let
15. 11.	Miloslav Koutný	81 let
17. 11.	Ivan Fleischer	80 let
17. 11.	Věra Skřepská	84 let
19. 11.	Milada Wurmová	83 let
20. 11.	Blanka Matyášová	82 let
21. 11.	Bohuslava Krystíková	85 let
23. 11.	Jaroslav Hudec	96 let
23. 11.	Blažena Vašíková	83 let
26. 11.	Miloslav Petráček	80 let
27. 11.	Jan Kružík	78 let

Rozloučili jsme se:

4. 10. Vlasta Holasová (nar.1927)

Oddáni byli:

30. 9. Irma Tajmlová
MVDr. Jiří Šrámek
1. 10. Zuzana Kroupová
Martin Soběslavský

heslo měsíce podle hesel Jednoty bratrské na měsíc listopad

Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětit a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista.

I. Tesalonickým 5,23

První akcí v novém sálu OCE Bmo I na Opletalově ulici byl dne 27. září večer s novými písněmi Bohdana Mikoláška CESTACÍL. Foto J. Franců

Během prázdninového pobytu na Blažkově (6.-13.8.) se také střílelo z luku, kroužily džbánky z hlíny a pekly chleby. Foto: M. Ryšavý

▼ v nuchmanovském kostele byly 19. června confirmovány Michaela Rudolecká, Jana Věžníková a Iveta Věžníková. Foto: M. Ryšavý

Ekumenické bohoslužby se letos konaly 25. září v plném Červeném kostele. Modlitební přípravu k večeri Páně společně vedli Pavel Coufal z BJB, Květa Bezdíčková z CSCH, Jan Asszonyi z CB a Jiří Gruber z OCE. Foto: JF

V rámci partnerství Vídeň-Břmo se konalo dne 17. září v Bystřici pod Hostýnem společné biblické čtení Foto: René Rikna

Přístavba na Opletalově ulici je hotova

Konečně. Ve středu 21. září 2005 nabylo kolaudační rozhodnutí o užívání přístavby sborových místností definitivně platnost. Však se to táhlo skoro dva roky. Halu jsme ovšem užívali již dříve, ale nový sál musel být dosud uzavřen. Hned následující neděli se tu však sešla ekumenická nedělní škola a v úterý 28.9. zde byl koncert Bohdana Mikoláška. Nyní už se v sále pravidelně koná středeční kavárnička a čtvrteční biblická hodina. V neděli bude sál sloužit nejen k rozhovorům při kávě, ale i těm, kteří těžko snášejí zimu v Červeném kostele, aby si zde v klidu mohli vyslechnout zvukový přenos kázání. Další možné využití se jistě najde.

Rád bych stručně popsal průběh stavby v letošním roce. Díky poměrně teplému lednovému počasí bylo po vánoční přestávce možno plynule pokračovat ve stavebních pracích. Dělal se podkladní betony, omítky (částečně i sanační proti zemní vlhkosti), elektroinstalace a rozvod topení. V únoru se začal montovat sádrokartonový strop a byla objednána dřevěná prosklená stěna z haly na dvorek. Stále však nebyl vybrán výrobce atypických stropních světlíků. Řešily se také svody dešťové vody a hromosvody, které nyní probíhají ve vnitřních stěnách místností. Byl také proražen nový vstup do sklepa původním oknem ze dvorku.

V březnu jsme konečně zadali výrobu světlíku ve stropě sálu a zrušili druhý plánovaný světlík v hale, který se ukázal být nadbytečný. Během jarních prázdnin byl proražen druhý otvor mezi chodbou a halou v místě původního okna. Současně byla vybourána nika na popelnice v zádveří vchodu, což umožní využít část vstupu do sklepa jako skladovací prostory. Rozhodlo se také, že dobudujeme samostatný přístup na terasu v prvním patře a necháme na místě jednoho z oken zhotovit balkónové dveře. Ke všem drobným změnám bylo třeba souhlasu památkového ústavu, který také musel odsouhlasit odstín fasády a materiál, který bude použit na podlahu.

Ve stavební komisi jsme se nemohli dlouho dohodnout, jakou podlahu dáme do nového sálu. Bylo jasné, že v hale bude dlažba, ale v sále se postupně uvažovalo o parketách, plovoucí podlaze, kvalitním PVC a nakonec se staršovstvo jednomyslně rozhodlo pro dlažbu.

Mezitím stále probíhalo stavební řízení o změně projektu, který jsme podali již v předchozím roce, ale kvůli různým úředním průtahům byl souhlas se změnou vydán až koncem dubna, kdy byla stavba již prakticky hotová. V dubnu se začalo malovat, montovala se světla a dokončoval dvorek, jehož konečnou úpravu si vzal na starost bratr David Mikolášek.

V červnu byl namontován světlík a následně provedeno měření hluku při hudební produkci v sále, které vyžadovala hygiena. Bylo také dokončeno odsávání vzduchu ve stropě, protože okna v sále musela být projektována jako neotvíravá. Ovládání klimatizace je na dámském WC. Proběhlo také několik brigád, při nichž sestry umyly všechna nová i stará okna a podlahy, zatímco bratři vystěhovali ze sklepa jeden velký kontejner starého harampádí.

V červenci byl zhotoven nový sádrokartonový podhled v chodbě a vymalováno schodiště. Řešili jsme i drobné nedodělky a nejnnutnější vybavení nových prostor. Zatím byly zhotoveny tři nové stoly do kuchyně, aby se uvolnilo všech osm stolů do sálu. V srpnu proběhlo kolaudační jednání, při němž bylo shledáno několik závad, které musely být rychle odstraněny.

K dosavadním prostorám (dětský klub, víceúčelová kuchyň, presbyterna, WC a chodba) jsme nyní získali nový sál (75 m²) a halu (25 m²) včetně přímého

vstupu do sklepa. V prvním patře vznikla terasa (90 m²), která bude přístupná členům sboru (bude třeba zde však ještě položit dlažbu).

Jako hlavní úkol však před námi zůstává vyřešení posuvné stěny mezi presbyternou a sálem, kde je nyní provizorní sádrokartonová příčka. Do presbyterny je již koupena stejná dlažba jako do sálu. Dalším úkolem je postupné vybavení místnosti a zlepšení její akustiky.

Stavbu jsme mohli letos dokončit díky dobré spolupráci s dodavatelskou firmou OSS Brno vedenou panem Ing. Suchým, projektantem panem Ing. Miloslavem Keberlem, rozpočtářem panem Milanem Jelínkem a architektem bratrem Ing. arch. Bohuslavem Kučerou. Neocenitelná byla také spolupráce a odborná pomoc členů stavební komise, kterou tvořili bratři Ing. Milan Ryšavý, Ing. Stanislav Dvořák, Dan Navrátil, Ing. Petr Zukal, Ing. Víta Rybářík, Ing. Pavel Bureš a ing. David Mikolášek a která se v mé kanceláři scházela často každý týden.

Celková částka, kterou jsme letos za stavební práce utratili, dosáhla přepokládané a rozpočtované částky 1,5 milionu.

Významnou pomoc pro nás znamenaly dary a finanční půjčky od členů sboru, zahraniční dar od vídeňského GAV a půjčka sboru Praha – Kliment. V současné době jsou všechny půjčky postupně vráceny a na konci roku nám zůstane vnitřní dluh pět set tisíc Kč, které jsme si půjčili z peněz, které má středisko na Blažkově shromážděné pro budoucí opravy. V roce 2006 bychom však měli být schopni i tento dluh vrátit.

Jiří Gruber

Vyjdi, i vyšel

Genesis 12-25, jedenadvacet kázání na příběh Abrahamův

Rádi bychom vám doporučili novou sbírku kázání Štěpána Hájka, která navazuje na dříve vydanou sbírku Příběhy nových počátků. Snad vás zaujme třeba tento citát:

„Přeruš dosavadní způsob života! Opust všechno, na co sis zvykl! Vydej se na cestu, kterou ti ukážu – tak zní Boží hlas, který volá člověka k víře. Celou biblí, stále znovu a v různých podobách ozývá se tento základní duchovní impuls, tato základní životní výzva, kterou můžeme a máme ve svých srdcích zaslechnout i my...“

Co může znamenat takováto výzva k exodu například pro náš sbor? Co dnes opustit, kam se vydat? Možná bychom tomu mohli rozumět třeba takto: Vyjdi ze své opatrnosti ve věcech víry, vyjdi ze svého ústraní, ze své pozice někde na okraji sboru, kde jsi zabydlen a zajištěn, kde máš dobrý pocit, že se nenamočíš, kde po tobě nic nebudou chtít, kde se nebudeš muset příliš angažovat úkoly a připomínkami, co všechno by se mohlo dělat ...Vyjdi ze svého odstupu vůči sboru učedníků a dej se na cestu spolu s nimi, staň se aktivním člověkem, který sám ovlivňuje život a nečeká, jak se věci vyvinou a co vymyslí ti druzí. I ty vytvářej společenství lásky kolem slova Božího, i ty v tomto světě plném chamtivosti a zášti žij v nezištnosti a očekávání, žij v pevném a stmelěném společenství sboru Kristova.“

bude

Listopadové hudební nešpory v Červeném kostele

V neděli 6. 11. v 19,30 jsou na programu většinou skladby z období baroka (Bach, Händel, Purcell, Vejvanovský a další) v podání komorního souboru Akademické žestě. Biblické zamyšlení si připravil pan farář Jiří Gruber. Svoji účastí můžeme podpořit občanské sdružení Naděje v Brně. Je tedy více důvodů, abychom se první listopadovou nedělí opět sešli v hojném počtu.

Nešpor v Blahoslavově domě 20. listopadu

(v poslední neděli v církevním roce) začne v pět hodin odpoledne. Na varhany v Blahoslavově domě zahraje Hana Ryšavá. Do programu jsou připravovány skladby těchto autorů: G. Muffat, J. J. Froberger, J. Alain, J. Langlais. Nešporní kázání: Jaroslav Vítek.

Konfirmace v Blahoslavově domě

V neděli 13. listopadu se ve sboru Brno II uskuteční konfirmace našich tří dospívajících bratrů. Svoji víru vyznají i platnost křtu potvrdí při službách Božích Ondřej Němeček, Petr Stolina a Petr Tkadleček.

Odpoledne křesťanské služby v Brně I

První adventní neděli 27. 11. ve 14 hodin se koná již tradičně odpoledne křesťanské služby ve sborovém sále na Opletalově ulici. Přednáší farář Bohumil Baštecký na téma „Čím křesťané své okolí oslovují, míjejí, iritují. Všichni jste srdečně zváni.

Klub otevřených dveří

každý čtvrtek od 10 hodin na faře Brno I, Opletalova 6

- 3. 11. Zákeřné léky – o nástrahách farmaceutického průmyslu, Aleš Franc
- 10.11. Láska a autorita - hledání správné míry ve vztahu k dětem, paní Zemanová
- 17.11. Státní svátek
- 24.11. Prvorození, Petra Škrliková se zaměří na starší sourozence
- 1. 12. Očím pro radost – umíte někdo vyrobit adventní věnec?

Seniorátní školka v Kloboukách u Brna

Koná se 11.-13. 11. pod názvem Černý pastýř, bílé ovce. Přednáší Leonardo Tecca a při nedělních bohoslužbách káže Dan Freitinger.

Společenský večer s dobročinnou aukcí

Tradiční setkání přátel a dárců střediska Diakonie Betlém spojené s prodejem výrobků klientů a přátel střediska se opět koná v hotelu Central v Hustopečích v sobotu 12.11. v 18 hodin. K dobré pohodě přijdou zahrát sourozenci Ulrychovi.

Tímto článkem chceme vzpomenout 150. výročí narození zakladatele brněnského reformovaného sboru bratra Václava Pokorného, který se narodil 12. 11. 1855 v Zaříčanech u Čáslavi, ve sboru semtěšském. V příštím čísle přineseme vzpomínku jeho vnuka, bratra faráře Jana Pokorného.

Konečné rozhodnutí

Maturitní zkoušku jsem šťastně vykonal. Sám jsem měl velikou radost nejen proto, že jsem maturoval s vyznamenáním, ale i proto, že mé maturitní vysvědčení bylo nejlepší ze všech mých gymnazijních vysvědčení. Maminka si to vysvědčení s velkým potěšením přečetla od počátku až do konce, ale tatínek se na ně ani nepodíval. Tak to dělával vždycky, jako by se samo sebou rozumělo, že se musím dobře učit. Ale nyní se mělo definitivně rozhodnouti, co vlastně budu studovat. Tatínek mi v tom ani slůvkem neporadil, myslil asi, že mám na to rozumu dost, ale v tom se velice mýlil. Maminka mne k ničemu nenutila, ale když se mluvilo o tom, že bych měl studovati bohosloví, tož se jaksi spokojeně usmívala a dávala najevo, že by ji to velice těšilo. Ale měl jsem se dotázati obou jejích bratrů, co ti tomu řeknou.

Psal jsem tedy vrchnímu geometru Čěňku Vocáskovi, staršímu jejímu bratrovi, a tem mi odpověděl laskavým, dlouhým dopisem. Ale velice mi domlouval, abych se na bohoslovecké studium nedával. Jeho hlavní důvod byl, že evangelické fary zná, je to samá bída a nouze. On byl totiž delší čas geometrem v Polné a poznal naše fary v jihovýchodních Čechách a na Českomoravské vysočině, tedy fary veskrze chudičky.

Druhý strýc, prof. Josef Vocásek, hleděl na věc ze stanoviska ideálního, duchovního. Jeho mínění jsem od dřívějška znal, ale že byl na prázdninách u svého tchána ve Zbyslavi, pěšinou jen asi 20 minut od mého rodiště vzdálené, a často k nám do Zaříčan přicházel, tož jsem si mohl s ním o celé věci ústně pohovořiti. On mě zase jen velice povzbuzoval, jen abych studoval bohosloví, že jako farář budu mít mnoho příležitostí setkat se s lidem a působiti na jeho mravní povznesení, a že proto jest to nejkrásnější povolání na světě. A za příklad mi uváděl libštátského faráře E. Havelku. A s tím hmotným postavením evangelického faráře že to také nebude tak zlé. Libštát že je chudá fara, ale on že je tam úplně spokojen a nemíní se odtamtud pohnouti. S mou pak matkou se na tom sjednotili, abych si sám zajel do Libštátu a na všecko se jejich bratránka zeptal a s ním se poradil. Tatínek mi dal ochotně peníze na cestu, a tak jsem tam jel.

S vzácným tím mužem far. Em.Havelkou jsem se již několikrát dříve setkal, na své pak faře přivítal mě velice srdečně a ohledně studia theologie mě s největší ochotou informoval a radil mi, kterého z profesorů bych se měl držeti, a zvláště mi doporučoval prof. Ed. Böhla ve Vídni. Dal mi také knihu "Encyklopedie u. Methodologie der theol. Wissenschaften" od Chr. Rud. Hagenbacha, abych z ní nabyl trochu přehledu o bohosloveckém studiu. Zavaditi o hmotné postavení farářů jsem se styděl, přece jsem nechtěl studovati bohosloví, abych se obohatil, ale abych slovem Božím druhým

posloužil. Ale přijít domů, aniž bych se zeptal na tuto věc, co by mi asi řekli? A tak když jsme byli úplně sami, vytasil jsem se konečně s tím hmotným postavením našich farářů. Nepouštěl se do žádných dlouhých výkladů, nýbrž odpověděl mi docela stručně: "Dluhů nemám." A tato odpověď mi docela stačila. Já také přece více nepotřebuji než ten milý libštátský farář, myslil jsem si, a jel jsem asi třetího dne spokojen domů. I doma byli všichni spokojeni s tím, co jsem jim sdělil o své návštěvě v Libštátě. A tak bylo již definitivně rozhodnuto, že budu studovati bohosloví.

Nikdy jsem nelitoval, že jsem se proti původnímu určení svého otce (rolnictví) a proti původnímu úmyslu svému (stát se profesorem matematiky a fyziky) dal na studium theologie a stal se kazatelem evangelia Kristova. Vidím docela jasně, že mě Pán žně ráčil vypuditi na žeň svou. Byla to zvláštní jeho milost, za kterou nemohu být dost vděčným a z níž nemohu dost oslavovati veliké a slavné jméno Jeho.

Kdo byli habáni ?

Známe habánskou keramiku a jako „habána“ označujeme člověka velké postavy. Méně se už ví, že šlo o část radikálního křtěneckého reformačního proudu, který v 16. stol. opsal velký půlkruh od Saska do jižního Německa, Švýcarska, Rakouska, na Moravu, do Uher a až k Černému moři, a na druhé straně do severního Německa a Nizozemí. Křtěnce známe jako účastníky německé selské války (1525) a nesmlouvavé bojovníky v Münsteru (1536), ale také jako pacifisty. Jihomoravští habáni asi patřili do té druhé skupiny. „Haushabe“ je německý výraz pro jejich kruhovitě „bratrské dvorce“ s kolektivním hospodařením. Nevěnovali se jen hrnčířství, ale i jiným řemeslům. Revolučně nepůsobil jen jejich křest osobně vyznávajících, kázeň při večeři Páně a jejich spoléhání na duchovní vnuknutí, ale také jejich rovnostářství a nový pohled na vztah křesťanů ke světu. Byli krutě pronásledováni nejen katolíky, ale i stoupenci reformace. Augsburské i Helvetské vyznání se od nich distancují. Do Mikulova přišli v r. 1526 a získali zde ochránce a stoupence v Leonardu a Janu z Lichtenšteina, 1540 si vybudovali středisko v Damborčích, později v Hustopečích. Po Bílé Hoře odešli do Uher a Sedmihradska, ale na čas se opět vrátili. Podle jejich kazatele Jakoba Hutera (+1536) se nazývají jejich američtí následovníci, kdežto dolnoněmečtí a nizozemští křtěnci jsou známi jako menonité. Od nich přijali křest také první angličtí baptisté.

Titó psanci nás svým netradičním zaujetím pro opravdový křesťanský život provokují dodnes.

Bohuslav Vik

koutek pro mládež

Chybovat je lidské

Rozhodně to nebylo poprvé, co tento bratr upadl do stejného hříchu. V minulosti se s tím pokaždé svěřil otci Klementovi a nejinak tomu bylo i dnes. V upřímnosti litoval svého skutku, ale zda to bylo v plné míře, těžko posoudit. Po chvíli totiž dodal:

„Chybovat je v podstatě lidské, otče...“

„To máš naprostou pravdu,“ odpověděl otec Klement. „Když se však guma na odstraňování chyb spotřebovává rychleji než tužka, je to přehnané.“

Návštěvník

Do jednoho města přišel mladý muž a ubytoval se v hostinci. Měl v plánu se zde zabydlet, a proto oslovil starého muže, který vedle něj popíjel čaj.

„Řekni mi, prosím, jací jsou zdejší lidé? Mohu jim důvěřovat?“

„Rád ti povím o našich lidech, ale nejprve mi řekni, odkud jsi přišel ty. Jací lidé žijí ve tvém městě?“

„Nepocházím z dobrého města. Lidé tam kradou, podvádějí, lžou, podezírají se navzájem..., prostě jsem rád, že jsem jim ukázal záda.“

„No, to tě asi zklam, ale ani zde nežijí lepší lidé. Budou se ti zdát zrovna takoví, jako u vás doma.“

Po nějakém čase přišel do tohoto hostince jiný návštěvník. Přisedl si ke stolu, kde právě seděl onen starý muž, a položil mu stejnou otázku: „Jsem cizinec a nevyznám se tu. Jací jsou zde lidé?“

Odpověď starce byla naprosto stejná jako tehdy, když popíjel s mladým mužem čaj. Ale tento muž popsal své město zcela jinak.

„U nás žijí příjemní lidé. Jsou hovorní, přátelští... dobře se mi tam žilo a nejraději bych tam zůstal. Ovšem teď si zde musím najít práci, peněz je potřeba...“

Starý muž se usmál a řekl:

„Jsem rád, že tě mohu přivítat v našem městě a ubezpečit o tom, že se zde budeš cítit opravdu dobře. Tady jsou totiž právě takoví lidé, jako u vás doma.“

Kámen

Kdysi dávno dal jeden král přivést na cestu obrovský kámen. Sám se schoval vedle cesty a pozoroval, jak si lidé s touto překážkou poradí. Nejdříve přicházeli nejzamožnější královští kupci a dvořané. Balvan jednoduše obešli, ale neopomněli přitom zdůraznit, jak špatná je údržba královských cest a kdo je tím vinen. Nikdo z nich však neudělal nic pro to, aby kámen z cesty odstranil.

Potom šel okolo sedlák s nákladem zeleniny. Když přišel k balvanu, odložil stranou náklad a snažil se odvalit kámen na okraj cesty. Až po velké námaze se mu to konečně podařilo a on chtěl pokračovat v cestě k domovu. Vtom si všiml, že na místě, kde ležel kámen, ještě něco zůstalo. Měšec! A v něm zlaté mince a vzkaz od krále!

"Tento měšec je určený tomu, kdo odstraní balvan z cesty."

Sedlák tak pochopil, co se těm ostatním nikdy nepodařilo. Každá překážka a problém je vlastně příležitostí zlepšit se, zdokonalit, a tím i něco získat.

Z internetu (www.dobrejtitro.cz) vybral Marek Baláš

Ze sborů

Brno - Židenice

Konečného 6, 548 538 108

Nedělní bohoslužby

6. 11. 24. po sv. Trojici

9:00 Židenice, VP, R. Špačková

14:00 Blansko, VP, R. Špačková

13. 11. 25. po sv. Trojici

9:00 Židenice, R. Špačková

14:00 Blansko, R. Špačková

20. 11. Poslední v církevním roce

9:00 Židenice, P. Kašpar

14:00 Blansko, P. Kašpar

22. 11. 1. neděle adventní

9:00 Židenice, VP, P. Kašpar

14:00 Blansko, VP, P. Kašpar

V sobotu 12. listopadu v 17 hodin ekumenické bohoslužby s římskokat. farností v kostele Cyrila a Metoděje na Gajdošově ulici, káže P. Kašpar

Legenda: Židenice-kostel na Jílkové 74, Blansko-dřevěný kostel na Rotkovského ulici

Program v týdnu

Pondělí

16:30 – konfirmační cvičení

Úterý

16:00 – biblická hodina pro děti

19:00 – mládež

Středa

19:00 – biblická hodina v Blansku

19:30 – staršovstvo (9.11.)

Čtvrtek

10:00 – bohoslužby v Domě pokojného stáří Naděje, Ptašinského

16:00 – biblická hodina pro děti

19:00 – biblická hodina

20:00 – příprava učitelů NŠ

Pátek

15:00 – biblická hodina pro děti v Blansku

20:00 – setkání sboru

Neděle

9:10 – nedělní škola

10:00 – setkání u kávy a čaje

19:00 – zkouška pěveckého sboru

Brno - Husovice

Netušilova 26, 545 212 420

Neděle

9.00 Bohoslužby a nedělní škola pro děti

9.00 Rodinná neděle (každou 1. neděli v měsíci)

10.00 Společné posezení při čaji a kávě

Pondělí

16.30 Husovičtí vřeštani - setkání dětí

17.45 Zkouška pěveckého sboru

Středa

19.00 Mládež

Čtvrtek

18.00 Biblická hodina

19.00 Schůze staršovstva (10.11.)

Pátek

19.30 Klub, (25.11.)

Pozvání k výročí sboru

Farní sbor českobratrské církve evangelické v Brně-Husovicích vzpomene v neděli 6. listopadu 2005 svých výročí:

80 let od založení kazatelské stanice,

70 let ve sborovém domě,

60 let farního sboru.

Hostem bude bratr synodní senior Joel Ruml.

Jste srdečně zváni k bohoslužbám (9,00 hod), přednášce (10,30) i společnému obědu.

ze staršovstva

Brno I

Po kontrole několika nedokončených úkolů z minulé schůze jsme hodně času věnovali rozhovoru o ekumenických bohoslužbách a shodli jsme se, že i v budoucnu by měly být s večerí Páně. Pro mnoho účastníků znamenala ekumenická neděle hluboký duchovní zážitek. Staršovstvo však doporučilo, aby napříště byly tyto bohoslužby kratší a obsahovaly méně liturgických prvků. Líbil se i koncert Bohdana Mikoláška. Byl předložen návrh na pojmenování nového sálu po zakladateli sboru bratru faráři Václavu Pokorném, který bude projednán v příštích schůzích. Během návštěvy synodního seniora 23.10. bude krátká porada se staršovstvem. Zájezd Cantate Domino do Zelowa byl prozatím odvolán pro onemocnění dirigenta. Bratr farář seznámil staršovstvo se současným stavem účasti na biblických hodinách a ostatních sborových akcích během týdne. Stavební komise neshledala na ukončené přístavbě sborových místností žádné významnější nedodělky a připraví plán další stavebních akcí na příští rok. Již nyní však hledáme firmu, která by nám dodala dostatečně zvukově neprostupnou dělicí stěnu mezi novým sálem a presbyternou. Je třeba také dokončit dvorek a promyslet zařízení nových místností nábytkem. Bratr Dušan Marek zajišťuje ozvučení sálu. Chystá se přesun části sborové knihovny a archivu do sakristie Červeného kostela z nevyhovujícího a vlhkého sklepa na faře. Sejde se finanční komise, aby zhodnotila hospodaření v tomto roce a připravila výhled na roky příští. Bylo také třeba zajistit obcerstvení na seniorátní akce, které se budou v našem sboru konat. V Betlémském kostele bude třeba vyřešit opravu schodiště. Schůze se tentokrát protáhla až do 22. hodiny, takže jsme museli zpívat pouze potichu, abychom nerušili sousedy.

Jiří Gruber

Místo obvyklých zpráv ze schůze staršovstva sboru Brno II, které nebylo možné z časových důvodů zařadit, otiskujeme zprávu o setkání v Sola Gratia.

V Bystřici pod Hostýnem se dá dobře číst bible.

Zjistili to a důkladně si ověřili účastníci společného biblického čtení pořádaného společně evangelickou a.v. farností Vídeň Střed a sborem CCE Brno II 17. a 18. září. V přátelském a pohostinném prostředí poskytnutém střediskem Sola Gratia se sešlo celkem 16 účastníků k biblickému čtení uspořádanému již po čtvrté.

Před půl rokem už jsme se shodli na evangelijním textu, byl tedy čas na přípravu jak k samotnému čtení a rozhovorům, tak na přípravu samotného setkání. Dvojjazyčné rozhovory se průběžně překládaly, občas ne bez obtíží, což platilo i o případných informacích týkajících se pobytu a predmetů společného zájmu. (Jakpak ono se pod Hostýnem německy řekne „Panna Maria Bleskovitězná“?)

V neděli si účastníci odpočinuli a vydali se na výlet na Hostýn prohlédnout si, co se tam dá najít pěkného, a co je pouze zajímavé. Pokud si lze vzpomenout, nikdo si nestěžoval na zimu – a že tedy byla!

V závěrečném shrnutí připomenul jeden z iniciátorů těchto setkání, vládní rada Dipl. Ing. Dr. Hermann Reining, že jak toto setkání, tak i další příležitosti ke společně pořádaným akcím „přes hranice“ mezi oběma sbory představují jeden z velmi malých, ne však nedůležitých kroků k vytváření sítě důvěry překonávající cizost a spojující lidi v Evropě těchto dnů. Jaroslav Vítek

týden ve sboru

Brno I

Úřední hodiny:

Po – Pá 9-12; Út 16-18

Pondělí

18.30 – staršovstvo (14.11.)

19.00 – sborový rozhovor (21.11.)

Úterý

15.00 – služby Boží v DD Věstonická

17.00 – dětský klub

17.00 – biblická hodina pro děti

18.00 – uvedení do křesťanské víry

18.30 – příprava nedělní školy

Středa

13.00 – služby Boží

v Diakonii Hrnčířská

15.00 – kavárnička

18.30 – mládež

Čtvrtek

8.15 – redakční rada BEM (3.11.)

10.00 – klub otevřených dveří

15.45 – konfirmační příprava II.ročník

17.00 – biblická hodina pro dospělé

Pátek

18.30 – zkouška pěveckého sboru CD

Neděle

10.00 – nedělní škola pro děti

11.00 – setkání na faře při kávě a čaji

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník V. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Spolupracovali: Marek Baláš, Hana Dvořáková, Jan Franců, Ladislav Hájek, Marie Hájková, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Jana Slámová, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč.

Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangnet.cz>

Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469, email: evsboii@iol.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>

Brno II

Po – Pá 8.30-11.30

Pondělí

18.30 – staršovstvo (14.11.)

18.30 – mladší třicátníci (21.11.)

Úterý

19.30 – třicátníci (1.11.)

19.30 – poslech zvukových záznamů přednášek

(15.11.)

Středa

13.00 – služby Boží

v Diakonii Hrnčířská

18.00 – biblická hodina v BD

Čtvrtek

odpoledne – vyučování dětí

příprava konfirmandů

Sobota

9.30 – služby Boží v DD Kociánka

(12.11. a 26.11.)

Neděle

10.00 – setkání v Blahoslavově

domě při kávě a čaji

Modlitba

*Díky Tobě,
Otče,
že po cestě
k nebesům
nejdu sám,
ale že mám
po svém boku
bratry a sestry.
Padám a klopýtám,
znáš chvění mé.*

*Sil mi ubývá
a ze všech stran
slyším
slova povzbuzení:
přidej, vytrvej!
Otče můj,
Ty,
který zemdlenému
dáváš sílu,
dej ji i mně,
abych doběhl
k cíli.*

Lubomír Bukáček
naroden 10. 11. 1915

Vyhnání z ráje

Na pošmourné listopadové dny jsem vybral ilustraci z Pasionálu abatyše Kunhuty (1320), která svými gesty a výrazy tváře vyjadřuje tíhu lidského údělu a života.

Většinu z nás patrně zarazí, že Adama s Evou z ráje nevyhání majestátní Bůh Otec, ale Ježíš Kristus. Až do renesance však byl Bůh zásadně zobrazován jako druhá osoba Trojice. Je to teologicky správné, neboť Boha Otce si představit ani zobrazit nemůžeme. Teprve Michelangelo zobrazil Boha Stvořitele jako Starého dnů podle knihy Daniel. Syn Boží však byl od počátku s Otcem (J 1) a jedná ve shodě s ním. Proto může být zobrazen i v příbězích o stvoření a v ráji.

Adam s Evou odcházejí nazí, krytí jen fíkovými listy. Jejich tváře jsou smutné a mají vyjádřit zármutek a zoufalství. Oba si však do světa, kde je čeká mnoho starostí, námahy a bolesti, vykračují pravou nohou. Je to tedy cesta, jejímž cílem může být opětovný návrat do ráje a radosti. Také Kristovo gesto – ruka na Adamově rameni – je jednak rozhodným pokynem k opuštění ráje, jednak zaslíbením, že nás Bůh ani v tomto světě neopustí a nenechá zahynout.

Ze země vyrůstá malý strom, který může připomínat buď strom poznání dobrého a zlého, z kterého Adam s Evou okusili, nebo strom života, od něhož jsou vyhnáni, aby se ve svém hříchu nestali nesmrtelnými.

Štěpán Hájek ve svých výkladech ke Gn 3,14-24 napsal: „Lidská vina činí život složitější a bolestnější. Avšak tak je to z boží milosti zařízeno, že i bolest a boj a námaha, všechna složitost života, neznamená konec, není to prohra, ale je to spíš krásná krajina, je to smutně, někdy žalostně krásná krajina, kterou vede cesta k dobrému, božímu cíli. Po této cestě může jít a nejsi sám ... A tak člověče, jdi. Ráj se nekoná. Jdi tou smutně krásnou krajinou, jdi složitostmi a bolestmi života. Jdi s Bohem.“

Jiří Gruber